

gældende til Sladder og Mistænkeliggørelse, og dér er det sandelig ikke tilstrækkeligt, at det foreskrives, at Forhandlingen ikke maa refereres i Byens Aviser, for alle Folk vil alligevel faa Nys derom. Det kan være meget rigtigt, siger den højtærede Minister, men man kan jo dog heller ikke ved at dekretere, at Dørene skal lukkes, opnaa, at der ikke løber Rygter rundt; det vil blive Tilfældet alligevel; og saa løber Rygterne maaske blot rundt i en forværret Skikkelse. Jeg indrømmer den højtærede Minister, at det er fuldkommen umuligt at slaa Fru Fama ihjel i dette Land, skønt det kunde være i høj Grad paakraevet; hvis der var Grund til at eksekvere Dødsstraf, var det maaske for denne Dames Vedkommende, men jeg indrømmer Ministeren, at det kan man ikke. Man kan imidlertid begrænse dette Rygte-smederi, og naar jeg henviser til, at Retsplejeudvalget og Dommerforeningen enstemmigt har tiltraadt Princippet i Forslaget om at give Retten en udvidet Beføjelse til at lukke Dørene, saa synes jeg, at den højtærede Minister — med hans udmærkede Forsvar for de Folk, der paa den Maade bliver angrebet paa deres Ære og gode Navn — maa kunne gaa med til at forhandle om en videregaaende Forholdsregel end den, han har ment at maatte blive staaende ved.

Saa er der Spørgsmaalet om Sagfører-raadet. Jeg skal ikke tage Parti for eller imod Sagførerraadet. Jeg vilde paa Forhaand være tilbøjelig til at tro, at naar man giver Sagførerne denne Adgang til at holde en vis Justits indbyrdes gennem deres egne Fagfæller, saa var det en Fordel for Sagførerne, men det er mig bekendt — og det er jo ogsaa kommet frem her under Forhandlingerne netop fra Sagførerside —, at der er adskillig Misfornøjelse med den Maade, hvorpaa Sagførerraadet har udøvet sin Virksomhed. Jeg vil derfor finde det rigtigt, at man tager hele dette Spørgsmaal op; og det glæder mig, at den højtærede Justitsminister har tilsagt sin Bistand dertil.

I denne Forbindelse nævnte Ministeren et andet Spørgsmaal vedrørende Sagførerstanden, et Spørgsmaal, som var fremdraget af det ærede Medlem Hr. Zahle, der var misfornøjet med den Fremgangsmaade som anvendes ved Antagelsen af nye Højesteretssagførere. Det ærede Medlem mente, at vi havde alt for faa Højesteretssagførere. Jeg blev noget forbavset derover, da vi har over 30; jeg synes, at dette dog er et ret stort Udvalg at vælge imellem, og jeg vil være noget betænkelig ved at gaa til en større Udvidelse; tilmed da det ærede Med-

lem Hr. Zahle jo ikke maa være blind for, at skal Antallet væsentlig forøges, risikerer man samtidig at forringe Kvaliteten, og det er jo ikke saa heldigt. Under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det er et meget uheldigt Forslag, det ærede Medlem stiller, at det ikke skulde være Højesteret, der træffer Afgørelsen af, om en Sagfører er kvalificeret til at procedere for Højesteret, men at Landsretterne skulde indstille dem. Saa ringe Tillid kan dog det ærede Medlem ikke nære til Landets Højesteret, at han ikke tør overlade Højesteret selv at afgøre, hvilke Sagførere der er kapable til at procedere for denne Ret. Her vil jeg i hvert Fald udtale, at jeg er ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Zahle.

Dernæst kommer jeg til det vigtige Spørgsmaal, hvem der under Forundersøgelsen skal afhøre sigtede og Vidner. I Øjeblikket er det som Hovedregel Dommeren; Ministeren har foreslaaet at gaa en Mellemvej og sige, at Dommeren vedblivende som Hovedregel skal afhøre sigtede, men Vidnerne skal afhøres af Parterne. Jeg udtalte i mit tidligere Foredrag og mener fremdeles, at dette er noget inkonsekvent; enten bør man bibeholde den Hovedregel, vi har, eller ogsaa bør man, hvis man vil have, at Dommeren skal sidde ganske upartisk og høre efter og er bange for, at han skal danne sig en Mening for tidligt, hvis han selv faar Lov at spørge, lade Parterne selv, Anklagemyndigheden og Defensor, afhøre ikke blot Vidnerne, men sigtede.

Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister erkender, at den Mellemvej, han foreslaar, ikke er saa heldig i og for sig, men han har ment, at han ikke turde gøre Skridtet fuldt ud. Jeg er nu stadig tilbøjelig til at tro, at den Ordning, vi har, er den bedste, at Dommeren som Hovedregel skal afhøre ikke blot sigtede, men ogsaa Vidnerne, og det forekommer mig stadig, at naar man tør betro Dommeren at afhøre sigtede, maa man ogsaa kunne betro ham at afhøre Vidnerne.

Der er jo forskellige Hensyn at tage ved Afgørelsen heraf. Man maa spørge sig selv: hvordan kommer Sandheden bedst frem? hvordan faar jeg bedst Sandheden at vide, ved selv at tale med en Mand eller ved at sidde og høre paa, at andre udspørger ham? og jeg er nu stadig af den Anskuelse, at man faar bedst Sandheden at vide ved selv at tale med vedkommende og ikke blot høre paa, at andre eksaminerer ham. Men jeg indrømmer, at det er kun den ene Side af Sagen. Det er ikke det ene afgørende, hvordan man bedst faar Sandheden frem, for